

## **Eindelijk feest**

Zij vinden het schoolfeest leuk. Maar waarom kan ik er niet van genieten?

Een half jaar geleden was ik, Rosa, een normaal meisje van 12 jaar. Ik genoot van zingen, muziek en optreden. Ik had veel vriendinnen in de buurt en op school met wie ik samen plezier kon hebben met muziek. Ik voelde me fijn. En had het naar mijn zin in groep 8 en onwijs veel zin in het eindfeest.

Maar toen veranderde alles.

Ik vind het nog steeds moeilijk om het er over te hebben. Maar laat ik het hier toch maar opschrijven.

Een half jaar geleden kwam dat vreselijke ongeluk. Toen ik naar een vriendin fietste om samen te zingen en muziek te luisteren. Een auto haalde mij in. Maar die lette niet goed op waardoor ik geen ruimte had en heel hard van mijn fiets, met mijn hoofd op de stoeprand viel. Baf boem. Alles was weg.

De sirene hoorde ik niet. Mijn moeder hoorde ik niet. Alles hoorde ik niet. Er was alleen een hele enge stilte.

In het ziekenhuis kwamen we er achter dat ik door de val op mijn hoofd, doof was geworden. In 1 klap was alles weg. De muziek kon ik niet meer horen. Zingen ging ook niet. En ook gesprekjes met vriendinnen waren zo moeilijk, dat ik mijn vriendschappen kwijt raakte. Naar school kon ik ook niet meer.

Ik wist dat het enige wat mij kon helpen een speciaal gehoorapparaat was. Maar deze is enorm duur en wordt niet vergoed. We zijn helaas arm en hebben alleen geld voor brood, melk en de huur van onze kleine zolder. Met een klein lampje en twee matrassen. En we wonen daar met zijn vieren. Papa, mama, Saar en ik.

Dus ik dacht meteen... hoe verzamel ik zoveel geld? Ik sliep niet, omdat ik alleen maar dacht: Hoe kan ik aan het geld komen? Maar ik zag geen mogelijkheid.

Maanden later haalde mijn moeder mij ineens uit mijn kamer waar ik lag te lezen. Ze wenkte mij naar buiten te komen. Daar stond Veronique, de beste vriendin van mijn moeder. Ze stond daar heel blij met een grote glimlach op haar gezicht. Ook mijn moeder stond te grijnzen.

Veronique schreef op een briefje dat ze een verrassing voor mij had en dat ik met haar mee moest. Mijn moeder en ik stapten bij haar in de auto. Ik dacht echt.. wat komt er nu dan?

We reden richting de stad en ik zag meteen toen we stopten dat we voor een winkel stonden voor gehoorapparaten.

Huh.. Maar we hebben toch geen geld?! Ik keek mijn moeder aan en zag een nog grotere grijns, maar ook een beetje spanning op haar gezicht. Veronique schreef op een blaadje: Je denkt zeker: huh, waarom staan we hier? Nou... Omdat we een gehoor apparaat gaan kopen. Ik heb namelijk geld ingezameld met een crowd funding. Omdat ik je graag weer eens wil horen zingen en zien lachen.

Ik wist niet wat ik zag. Was dit echt waar?

En nu 2 weken later, zit ik hier op het eindfeest van school. In de stilte.

Super lief dat ze hadden gevraagd of ik wilde komen. Maar ik heb het niet naar mijn zin. Het gehoorapparaat, wat speciaal voor mij gemaakt moest worden, is niet op tijd bezorgd. Ik zie dat iedereen het leuk heeft. Maar wil zelf het liefst terug naar huis.

Ineens staat mijn moeder in de deuropening. Wat doet zij hier? Ze komt binnen en spreekt de meester aan. Ik zie ze beide glinsteren. Dan loopt mijn moeder met de meester naar mij toe. Mijn moeder heeft een pakketje in haar handen. Ze maakt het open en ik zie er een mooi doosje in met mijn naam er op. Mijn moeder maakt het doosje open. Ik zie er een heel mooi groen gehoortoestel in liggen. Ik word helemaal blij en iedereen in de klas kijkt naar mij.

Mijn moeder pakt het op en doet het gehoorapparaat om mijn oren. Maar dat is raar... Het is nog steeds stil. Ik hoor ineens de stem van mijn moeder die ik al heel lang niet meer heb gehoord. Ze kijkt me aan en zegt 'Hoi lieverd, ik hou van jou'. Ik spring in mijn moeders armen en ondertussen begint mijn moeder zachtjes te huilen van geluk. Mijn klasgenoten beginnen te klappen.

De meester zet dan de muziek aan en iedereen begint te dansen. En ik... Ik zing vrolijk met de muziek mee. Snel ga ik naar mijn vriendinnen om samen te zingen en dansen. Wat is het heerlijk om de muziek weer te horen. Wat een feest!